

gør Thinget det i god Tro til sin Regjering. Det venter, at Regjeringen vil gjøre Alt, hvad Thinget ønsker, der skal gjøres, og at den heller ikke vil gjøre mere. Er man ikke tilfreds med Resultatet af denne Beslutning, der jo kan fortolkes ud og ind, saaledes som vi hørte, at den ærede sidste Taler gjorde det, kan man træffe andre Aftaler i Bærelset her ved Siden af. Jeg tvivler ikke om, at Thinget har Grund til at nære Tilid til sin Regjering for Diebliffet. Men det forekommer mig, ligesom det ogsaa forekom min ærede Sidemand til Venstre (Th. Nielsen), at det er en mærkværdig korthyret Politik, og det synes mig aldeles mærkværdigt, at det høie Thing paa en Tid, da det efter den almindelige Opfattelse dog maa være unødvendigt, siden det har Regjeringen med sig, vil skabe et Præcedens for, hvorledes det i al Fremtid skal kunne gaa, naar det andet Thing maatte behøve at holde Finantsloven tilbage, saa at dette Thing ikke kan gjøre sin Indflydelse gjældende. Naar Thinget, skjøndt det er saaledes stillet, at det har sin egen Regjering, der kunde skaffe det Tid til at arbejde, desuagtet maa opgive det Hele og sige: Vi leverer Alt fra os, og Regjeringen kan gjøre, hvad den vil, hvorledes vil Landstinget da være stillet i det Tilfælde, at det ikke har Regjeringen at støtte sig til? Saa vil Landstinget være aldeles magtesløst. Det er Indledningen dertil, mine Herrer, som De fremtvinge ved at vedtage den Beslutning, som her foreligger. Det forekommer mig ikke, at det kan være glædelige Udgifter, set fra nogen af Siderne. Det kan være behageligt i et Diebliff, hvor man har Magten, da at bruge den og sige: Det gaar jo godt, som det gaar, og der er ingen Ting at frygte, men saasnart man kommer dertil, at det ikke længere er Loven og Lovens Grændser, som der maa tages Hensyn til, men til de Strømninger, som bevæge det Hele, som gaa igjennem Tiden, saa ere alle Standpunkter udsatte for at blive overfyldte snart fra den ene Side, snart fra den anden. Og jeg kan i hvert Fald ikke skjønne, at en Stilling, der fører det med sig, at man skal anerkjende, at ikke Lovens Grændser skulle være det Afgjørende, men de politiske Stemninger, der til en given Tid ere oppe, skulde være et konservativt Standpunkt. At det skulde være et konservativt Standpunkt for Landstinget at aflevere al Indflydelse til Regjeringen, kan jeg ikke indse. Jeg tror, at den Tid vil komme, da man vil se tilbage til den Afstemning, som her skal foregaa, med en vis Interesse, og jeg vil haabe, at det i Aften vil lykkes at faae ikke blot de 12 ærede Herrers

Navne, som have foreslaaet Thinget at gaa denne Vej, indregistrerede i Tidenden, men ogsaa de Herrers, der ville give deres Stemme til Beslutningen for, at de kunne staa til Bistand for Estertiden.

Blom: Den ærede sidste Taler indledede sine Bemærkninger med at rose mig for, at jeg var en moderat Mand, og jeg tror ogsaa virkelig, at jeg i ikke ringe Grad fortjener den Ros, at jeg er en moderat Mand, og at jeg navnlig i politiske Spørgsmaal, i den Strid, der staar mellem Thingene, hele Tiden har indtaget et moderat Standpunkt. Det vedskjender jeg mig. Men netop det, at Mænd, der ere saa moderate som jeg og det andet nævnte Medlem (Ahlfeldt), har kunnet være med til at underskrive Forslaget til denne Beslutning, netop det turde dog maaske være Tegn paa, at vi nu begynde at nærme os det Punkt, hvor det, som man kalder Moderation fra Højres Side faaer en Ende (Hør!). -- Der tales om, at Landstinget er blevet sat ud af Spillet eller bliver sat ud af Spillet ved den Beslutning, vi foreslaa det høie Thing at vedtage, men, mine Herrer, Sandheden er, at Rigsdagen er bleven sat ud af Spillet, og det er ikke ved Landstingets Skyld, men ved Folkethingets Skyld. Folkethinget har, ved ikke at levne Landstinget Veilighed til at tale med om Finantsloven, ført Sagen til det Punkt, at Rigsdagen for denne Gang har mistet al Indflydelse, al formel Indflydelse paa Finantslovens Affattelse; det lader sig ikke negte. Saa vidt ere vi komne, og Landstingets er Skylden sandelig ikke. -- Der er blevet sagt, at Landstinget kunde have bevæget sin Regjering til at tilvejebringe en midlertidig Finantslov, i Ly af hvilken vi da kunde forhandle med Folkethinget i 14 Dage eller en Maaned, eller hvor længe det nu skulde være, angaaende en Finantslov. Dette er blevet forsøgt før, og det er mislykkedes fuldstændig. Jeg ser ikke, at Landstinget længere kan have nogen Forpligtelse eller kan antændigvis gaa med til at foreslaa en saadan midlertidig Finantslov, efter den Behandling, som tidligere Forslag i saa Henseende have faaet, idet vi nemlig ikke have kunnet enes med Folkethinget om en Affattelse af den midlertidige Lov, hvis Forstaaelse er klar og tydelig; en uklar Forstaaelse, som vi skulle skjændes om om et Aar eller to, er der ingen Fornøielse ved og ingen Opfordring for Landstinget til at søge vedtagen.

Det ærede Medlem undrede sig over, hvorledes jeg, som forleden Dag forklarede, at jeg for et Aar siden var betænkelig ved